4

EPISTOLA

Anatomica, Problematica

QUARTA,

Ad Virum Clariſſimum

FREDERICUM RUYSCHIUM,

M. Doct: Anatomiæ ac Botanices Profeſſorem.

DE

Glandulis, Fibris, Cellulisque Lienalibus, &c.

Authore

JOH. JAC. CAMPDOMERCO.

AMSTELÆDAMI,

Apud JOANNEM WOLTERS, 1696.

Clariſſime Vir,

NUnquam te, tam gravibus diſtentum occupationibus, interpellare auſus fuiſſem, niſi jam ſatis perſpexiſſem benevolum tuum animum, quo non dedignatus es ſereno excipere vultu, qui in rebus Anatomicis tuæque Profeſſionis ſtudio, aut oblectamenti, aut utilitatis gratia ſeſe exercere gaudent. Quorum ſtudia tibi adeò cordi ſunt, ut nihil eorum, quæ ad veram perfectamque rei Anatomicæ cognitionem utilia videntur, prætermittas, verùm fidei tuæ commiſſis diſcipulis, quæcunque ſcitu neceſſaria ſunt, candidè communices atque ita ad intima hujus artis arcana penetranda viam aperias. Tanta erga eos apparet animi tui benevolentia, ut, ſicuti verum Profeſſorem, demandatoque ſibi officio gloriosè fungentem, decet, filiorum eos loco habeas, paternoque vultu ſemper excipias, neque eorum quæſtiunculis placidè reſpondere unquam dedigneris.

Hac igitur fretus tua benignitate, Clariſſime Vir, ego quæſtionibus meis tibi moleſtus eſſe non veritus ſum, nullus dubitans, quin bonam in partem hanc audaciam ſis accepturus.

In Demonſtratione Anatomica, nuperrimè in Collegio à te celebrata, Lienem nobis exhibuiſti, in quo varia demonſtrabas, quæ diverſos præclaros Authores ſicco pede tranſiiſſe, aut perversè, aut planè non tractaſſe aut depinxiſſe, multis evolutis voluminibus, comperio. Quare interrogare me non puduit, quid cauſæ eſſet, quòd hac in re cum cæteris Anatomicis in totum diſcrepares, & quòd illi ſummi Viri, quibus aliàs Apollo ſatis favet, tàm craſſè hîc hallucinati ſint. Quam difficultatem hoc reſponſo diluere voluiſti, quòd ſcilicet invento tuo novo, plurima aliâ facie multoque diſtinctius ſeſe offerrent, quodque eodem illo invento, multa adhuc uſque tempus incognita, aut non ſatis accuratè cognita, quotidiè detegas, de quibus alii, in hac præparandi Arte non exercitati nullo modo cogitant. Addidiſti præterea, haud minimam hujus erroris cauſam eſſe, quòd plures Anatomici, in diſſectionibus ſuis, magis ad brutorum,

quàm ad Hominum Corpora confugiunt. Unde contigit, ut præjudicio nimis occupati, & Analogiam inter Viſcera humana & Quadrupedum nimis extendentes, de Corporis humani ſtructura perverſum judicium tulerint.

Hæc omnia veritati conſentanea eſſe, deprehendi quoque circa Lienis humani demonſtrationem. Nam à te ſummo exſpectans nuper deſiderio, adeò ab Autoribus decantatarum Lienalium Glandularum exhibitionem, ut & filamentorum faſciculos, per Lienis ſubſtantiam diſperſos, nec non Cellulas à Malpighio deſcriptas, & à Profeſſore Bidloo nuper deſignatas, exſpectatione mea me deturbari, ac pro tantis Authorum pollicitis, nil niſi umbram & fumum reperire, non ſine ſumma admiratione deprehendi: Nihil enim ſupra commemoratorum in Liene humano videre mihi contigit, quamvis ne minimam quidem particulam in Lienis demonſtratione intactam reliqueris.

Itaque, cum Lienem humanum nobis exhibueris, tali modo præparatum, ut perſpicuè pateret nullas in eo dari Glandulas: à te ſcire velim, Clariſſime Vir, an rejicias omnem Glandularum Lienalium in Liene humano exiſtentiam; an non etiam dictæ glandulæ ſint reperiendæ in Liene Vitulino aut Ovino, & cæterorum Lienibus brutorum? ſiquidem Profeſſor Bidlous dictas Glandulas in Corpore humano non ſolùm admiſerit, in explicatione Tabulæ 36. verùm etiam eas depingi curaverit.

Nobis autem varios quidem exhibuiſti Lienes humanos recentes non ſolùm, ſed etiam diverſo ritu præparatos, ut & alios *flatu parum diſtenſos, exſiccatos & transverſim diſſectos* (hiſce enim utitur verbis, ubi de ſuis agit, Profeſſor ante dictus) Verùm quos nobis demonſtrabas Lienes flatu expanſos & exſiccatos, ex Vitulorum eſſe corporibus deſumtos, adjiciebas; nullos autem è Corpore humano tali modo præparatos nobis exhibebas.

Scire porrò cuperem, Clariſſime Vir, an in totum quoque rejiciendæ ſint fibræ adeò decantatæ, per Lienis humani ſubſtantiam diſſeminatæ, ac tam inſignibus ab Autoribus uſibus donatæ? Haſce enim Profeſſores Bartholinus, Wepferus, Higmorus, Veſalius, Whartonus, & alii deſcripſerunt: Imò quod magis miror, Bidlous olim eas ſuo in Opere Anatomico depingi curavit.

Præterea quærere ex te cuperem, Clariſſime Vir, quid ſentiendum ſit circa Lienis Cellulas, quas nobis in demonſtratione tua non indigitaſti, cùm nihil ſoleas alioquin prætermittere, ex iis quæ in quaque parte notatu digna ſunt, imò ſæpius addas, quæ à nullo alio hactenus deſcripta aut depicta ſunt. Ubi enim alii rem putant benè ſe gerere in minimis oſſiculis diſtinctè exhibendis, Tu in iis nequaquam acquieſcens, iſtorum oſſiculorum non tantum membranas, ſed & vaſa per ea decurrentia in conſpectum producis.

Denique Venæ Lienalis delineationem Veram atque perfectum à Te peterem.

Quod ſupereſt, Vir Clariſſime, ut diu incolumis vegetusque conſervêris, quò res Anatomica præclaris tuis inventis magis magisque diteſcat, & ut tuorum reique litterariæ bono longos adhuc vivas per Annos, Deum Ter Opt. Max. iterum atque iterum precatur

Amſtelod. 1 Martii 1696.

Obſequentiſſimus, tibique, tuæque familiæ æternùm addictiſſimus.

JOH. JAC. CAMPDOMERCUS.

FREDERICI RUYSCHII
RESPONSIO,

Ad Studioſiſſimum Dominum

JOH. JAC. CAMPDOMERCUM.

In Epiſtolam ejus Anatomicam, Problematicam, quæ inter noſtras ordine exiſtit quarta.

FLagrantem tuum animum erga Studium Anatomicum ſatis agnovi, non ſolùm in collegio privato, verùm etiam ex literis primo Martii ad me datis, in quibus nonnulla olim à me exhibita, in memoriam revocas, plenioremque illuſtrationem rogas : & primò quidem à me ſcire deſideras, an omnem Glandularem in Liene Humano exiſtentiam rejiciam?

Secundò, ſcire aves, an non etiam dictæ Glandulæ, ſi denegentur Homini, admittendæ ſint in Liene vitulino?

Tertiò, an Fibræ, Whartonianæ dictæ, per Lienis vitulini ſubſtantiam diſſeminatæ, in Liene humano quoque non inveniantur?

Quartò, quid ſtatuendum de Cellulis Lienalibus ab Authoribus adeò decantatis?

Quintò à me exigis veram delineationem venæ Lienalis humani.

Quoad primum atque ſecundum; admodum quidem famoſum eſt apud Neotericos, Lienes Glandulis ſcatere exiguis, eaſque ab incomparabili Anatomico Malpighio eſſe detectas, una-

unanimiter aſſerunt, illudque placitum à multis jam annis viguit; Huic opinioni olim quoque ſuffragabar, vulgari enim methodo cùm inſtituerem demonſtrationes Anatomicas, tales, quales ſtatuunt, mihi quoque videbantur occurrere Glandulæ Lienales, tanquam corpuſcula rotunda per ſe ſubſiſtentia, vaſculis ſanguineis ditata. Huic magis inhærebam ſententiæ, cùm faventem haberem Malpighium oculatiſſimum, qui in exercitatione de Liene ita loquitur. *Hæ glandulæ minimæ figuram habent ovalem, & magnitudine parum diſtant à renum glandulis: colorem habent, ut perpetuò obſervavi, album; & licet Lienis ſanguinea vaſa injecto atramento turgeant, & circa ipſas ludant, hæ tamen eundem ſervant colorem.*

Poſtquam autem noſtro novo artificio Lienis œconomiam accuratius perluſtrarem, nova ſeſe exhibuit apparentia, quâ visâ, ad ulteriorem perſcrutationem me contuli: vaſa ſanguinea infarciendo mea methodo, quibus in totum turgidis, integrum Lienis humani conſtitutum nil eſſe deprehendi, niſi congeriem quandam Arteriarum, Venarum, Lymphæductuum & Nervorum, quæ membranis ambientibus coërcentur, & præter hæc omnia nil peculiare in ſui conſtitutionem adſciſcere Lienem humanum, comperio. Notandum autem, quòd protractæ & extremæ Arteriarum venarumque propagines videantur aliam acquirere naturam, nam adeò molles & ſuccoſæ exiſtunt, ut facili negotio partim in nihilum, ut ita loquar, redigi poſſint; diſſolvuntur enim à fricatione quacunque leviſſima earum particulæ extremæ: imò ſola maceratione in aqua ſimplici facta, donec levem acquirant putredinem, in liquorem fuſcum aut atro-rubicundum diſſolvuntur. Has protractas vaſorum ſanguineorum propagines, molles, materiâ noſtra turgidas, meras eſſe vaſorum ſanguineorum propagines, in Muſæo noſtro indigitavi variis Anatomiæ peritis; & quòd glandulas repræſentare videantur, nulla alia eſt ratio, quàm quòd dictæ propagines faſciculatim diſpoſitæ ſint & in corpuſcula molliora, ſuccoſiora atque rotunda redactæ, id quod non ſolùm aliis, verùm etiam mihi eo uſque impoſuit.

Diſtinguendæ autem ſunt dictæ propagines faſciculatim diſpo-

diſpoſitæ à glandulis, quandoquidem nullâ peculiari membranulâ ſint obductæ, nec per ſe conſiſtant, id quod in Glandulis requiritur; hîc verò nil, præter vaſa ſanguifera, ferè occurrit, vid. Tab. 4 Fig. 4. Quæ duos repræſentat ramulos, quorum unus Lit. A. notatus, Arteriæ Splenicæ humanæ ramuſculum denotat. B. autem Venæ Splenicæ humanæ ramuſculum. Neque Nervorum neque Lymphaticorum ramuſculos addidi, quia inviſibiles exiſtunt in tam exigua particula. Circa dictorum ramuſculorum ſanguiferorum extremas propagines & protractiones Lit. A. & B. inſignitas, faſciculos, ceu penicillos minutiſſimos repræſentantes conſiderandum ulterius, primò, eas multis numeris eſſe plures ac ſubtiliores, quàm hic delineare potui. Secundò, illas aliquando degenerare in tubercula dura, atque globoſa. Tertiò, eas neutiquam eſſe dicendas nexus, contrarium indigitante figurâ quartâ. Quartò, dictas propagines ſibi invicem proximè eſſe adſitas, nulla intercapedine viſibili ſuperſtite, aut ſpatio inani, aut cellula, licet oculatiſſimus Malpighius hæc omnia deſcribat, & Cl. Bidlous depingat. Nullas, dico, intercedere intercapedines naturales, niſi à digitorum fricatione, faſciculorum ruptione, aut alia quavis tractatione violenta, flatuve præter naturam excitentur.

Quo ad tertiam petitionem, quam à me exigis, circa fibras in humano Liene, ut ajunt, exiſtentes; nunquam tales, quales Authores deſcripſêre fibras, in Liene humano offendi: dicuntur enim à Nobiliſſimo & exercitatiſſimo Whartono excurrere quaquaverſum ad tunicam ipſius, indeque reflecti. In Cl. Malpighii exercitatione de Liene hæc reperiuntur cap. 2. *Fibrarum quibus univerſus Lien ſtipatur, tantus eſt proventus, & mira implicatio, ut abundè naturæ ſolertia in cuſtodiendis, fulciendisque propriis machinis, innoteſcat.* Porrò inquit, *Enaſcuntur hæ fibræ ab interiori Lienis membrana, & per transverſum producuntur non in oppoſitam dictæ membranæ partem, ſed ad capſam quandam, ſive commune involucrum vaſorum per medium Lienis perreptans.*

Nathanael Higmorus Anatomicus ſolertiſſimus dictarum fibrarum aſſertor ſtrenuus, hiſce utitur verbis Lib. 1. part. 3. *Fibræ hæ ab Anatomicis pro venis habitæ, quaſi rami ſplenici eſſent propagines,*

pagines ſunt revera filamenta tenuia, valida, nullam cavitatem habentia, nec à ramo ſplenico, ſive arteria originem ducentia, ſed variè inter ſe complicatæ fibræ, quaſi retia multa complicata & connexa fuerint, utrinque tunicæ lateribus firmiter adnectuntur, ex qua principium ducere videntur, &c.

Cl. Prof. Bidlous de hiſce Fibris ita loquitur in explicatione Tab. 36. *Ex hac quoque membrana ab uno ad aliud latus transverſi, inter ſe connexi, nullamque cavitatem viſibilem poſſidentes, filamentorum emittuntur faſciculi, totum Lienis corpus uſque ad communem capſam perreptantes.*

Ego autem in Liene humano tales nunquam offendi Fibras, etſi omnem adhibuerim diligentiam. In Vitulino verò Liene res quidem ita ſe habet, in eo enim præter arterias, faſciculoſque arterioſos (venoſi hîc ſecus ac in humano ſplene deficiunt) in conſpectum prodeunt innumeræ fibræ, varia ſerie, & ſitu inordinatô diſpoſitæ, ramoſæ, & inter ſe textæ, in quarum intercapedine Vaſorum extrema, faſciculos toties memoratos repræſentantia, reconduntur: magni quoque videntur eſſe uſus ſupradictæ fibræ in Liene vitulino, ſcilicet, ut ſtabiliant ſulcos per Lienem Vitulinum, loco ramorum venoſorum repertos, ne à ſanguine refluo nimis extendantur. In Liene autem humano nullis ſulcis, aſt venis inſtructo, tales haud requiruntur fibræ. Dixerit forſan aliquis, ſeſe tales fibras in Liene humano non rarò offendiſſe, ſanguine, nec non ita dictis glandulis elutis, & ademptis. Reſp. mihi quoque non ſemel talem obveniſſe apparentiam, poſt Lienis humani excarnationem (ut dicere ſolemus) tunc enim Vaſa ſanguinea æmulantur fibras: ſi verò ante ita dictam excarnationem repleatur Vena & Arteria, reperiemus, quòd nil peculiare præter Arterias & Venas, pari paſſu ambulantes, vix viſibiles lymphæductus, ut & nervos exiguos, membranamque, dicta vaſa coërcentem, & obvelantem, in ſui conſtitutionem adſciſcat Lien humanus. Sic quoque Placenta uterina nullis gaudet fibris, nullis glandulis peculiaribus, nec cellulis, Vaſis Sanguineis interpoſi-

tis: leviter enim infarctis Venâ & arteriis umbilicalibus totum ejus conſtitutum nil aliud eſſe experimur, quàm aggeriem Arteriarum & Venarum, ſicuti in Muſæo meo videre palam eſt.

Quoad quartam petitionem circa cellularum Lienalium exiſtentiam, à parte mea haud ſtat, qui eas in Liene humano reperiri ſtatuere velit, nunquam enim tale quid in hoc viſcere humano bene conſtituto offendi, poſt membranæ Lienem humanum inveſtientis, dilacerationem aut ablationem, Vaſorum faſciculi, glandulæ ab aliis dicti, variis in locis ſimul quoque quidem auferuntur, ita ut ſinuli exigui efformentur, & relinquantur, ſicuti fieri videmus in pulte hordeacea craſſiore, è quæ hordei grana aliquot ſunt eruta; tales autem factitios ſinulos cellularum nomine condecorare rationi inconſentaneum, quis non videt? In Liene autem Vitulino celluloſi quid reperiri concedendum: textura enim ſupradictarum fibrarum foraminulenta cellularum æmula eſt.

Itaque nullæ Cellulæ, nullæ quoque Fibræ tranſverſales ita decantatæ in Liene humano benè conſtituto manifeſtantur. Profeſſor Bidlous Tab. 35. Fig. 4. & 5. non Lienem, ſed ejus tantùm partem repræſentat, flatu diſtentam, exſiccatam, & tranſverſim diſſectam, in qua non ſolùm ſæpius memoratæ cellulæ indigitantur, verùm etiam textura fibrarum, glandularumque corpora; modum inſuper præparandi addit, quò ſolemus uti in præparatione Lienis Vitulini, nempè aquæ ſimplicis injectione per venam, & ablutione. Verum enim verò eô ritu Lienis humani conſtitutionem indagare poſſibile eſſe, non video; injectione aquæ ſimplicis per Venam ſplenicam humanam ſanguis elui quidem poteſt, non autem faſciculi ſanguiflui, glandulæ dicti: ratio eſt, quòd vena ſplenica humana inſtar cribri haud foraminulenta ſit, quemadmodum in vitulino ſplene; neque in tales exit ſulcos Vena ſplenica humana, ac vitulina, per quæ foramina & ſulcos, dicti faſciculi elui & exprimi poſſunt, membranâ ambiente illæſâ: Præterea

Præterea quàm tenuis ac fragilis ſit membrana, Lienem humanum ambiens & inveſtiens, norunt ii, qui magis ſeſe applicant indagationi corporum humanorum quàm brutorum: membrana autem Lienis vitulini adeò tenax ac craſſa exiſtit, ut diu illæſa tractari & fricari poſſit. Annus jam agitur XXXV aut XXXVI, quòd illud negotium primus ſuſceperim in Liene vitulino, faſciculos arterioſos ſupramemoratos per venæ ſplenicæ foramina, ut & ſulcos, qui loco ramorum venæ ſunt, leniter exprimendo, idque in aqua ſimplici; quô peractô, Lienem flatu modico extenſum, poſt vinculi injectionem, exſiccabam, membranâ inveſtiente illæsâ: poſt exſiccationem membranam auferebam cultellô acutiſſimô, & ſic fibræ inſtar retis ſe videndæ exhibebant, naturalem ſitum occupantes. Poſthac in aliis Lienibus vitulinis ante inflationem primò arteriam materiâ ceraceâ infarciebam, & ſic ejus ramificationes arboris aut corallii rubri inſtar repentes detegebam: Poſt me varii ex meis diſcipulis, quos inter Profeſſor Bidlous, D. Sterchius, & alii olim erant, qui idem æmulati ſunt. Ex hiſce ſatis conſtare puto id, quod vobis in collegio privato ſæpius innui, ſcilicet, haud nimis fidendum eſſe ſpeculationibus in brutorum extis inſtitutis, quoniam ingens diverſitas exiſtit inter viſcera humana, atque brutorum. : unicum præterea afferre exemplum animus eſt, quô pateat detrimentum in aſſignando partium uſu, ſolummodò partes corporis brutorum inveſtigare: Cl. Profeſſor Fr. de le Boë Sylvius, qui haud ſolùm in praxi Medica fuit verſatiſſimus, verùm etiam in Anatomicis ſolertiſſimus, circa Lienis humani autem conſtitutionem, ad ejus uſum aſſignandum, haud benè ſibi proſpexit, idque propter inſpectionem Lienum vitulorum: cùm enim Clariſſimo dicto Viro olim oſtenderem Lienes Vitulorum noſtro modo, ſuperius allato, præparatos atque exſiccatos, fibriſque ſtipatos, valdè mirabatur, illudque ad humanum transferre Lienem haud veritus eſt, uti liquet ex ejus praxi cap, XLIII. par, 4. ubi ità loquitur.

Mirabilis nervoſarum fibrarum circa Vaſorum omnium in Lienem ingreſſum Textura, hoc ſæculo à ſolertiſſimis Anatomicis detecta,

non parum meam de ſanguine ibidem à ſpiritibus animalibus copioſè appellentibus ſubtiliore, ac ſpirituoſiore præſtando, adeoque pluſquam perficiendo, confirmat conjecturam.

Interim talis, ut dixi, haud reperitur fibrarum nervoſarum textura in Liene humano. Hiſce, mi Studioſiſſime Campdomerce, me Tuæ petitioni ſatisfeciſſe reor, adjecta Vaſorum Lienalium figurâ.

Studiorum tuorum Fautor

Dabam Amſtelodami
4 May, 1696.

FREDERICUS RUYSCHIUS.

Tab. 4.

TABULA QUARTA

Quatuor Figuras repræſentat,

Quarum PRIMA Hominis Venam Lienalem indigitat, circa cujus ramos, per Lienem diſperſos, conſiderandum; eos multis numeris eſſe plures, quàm hic, citra confuſionem, delineare potuerim; Secundò, conſiderandum quoque, minutiſſimas productiones, quas hîc ſimplices delineavi, compoſitas, & meros eſſe faſciculos, ceu penicillos, quemadmodum Figura quarta demonſtrat: Tertiò extremitates horum faſciculorum nonnihil deſtitutas eſſe ab ulterioribus protractionibus ſuccoſis & mollioribus, in aqua ſimplici facilè diſſolubilibus.

FIGURA SECUNDA Truncum Arteriæ Splenicæ hominis, ſerpentino reptatu proſerpentem, demonſtrat, cujus rami omnes, unicô exceptô, ſunt abſciſſi, qui aliàs diſtributioni Venæ Splenicæ ad amuſſim reſpondent.

FIGURA TERTIA Portionem Lienis Vitulini exhibet, ità diſſectam, ut ejus intercapedinis cellulæ dictæ, nec non fibræ tranſverſæ in oculos incurrant.

FIGURA QUARTA Hominis duos exprimit ramulos Splenicos, cum annexis faſciculis, quorum primus Lit. A notatus, Venæ, ſecundus Lit. B inſignitus, Arteriæ ramulus eſt; hîc denuò notandum ſingulos faſciculos longè plures in ſe continere protracta Vaſcula, aut magis eſſe compoſitos, quàm hîc, confuſionis vitandæ cauſâ, expreſſi.

FIGURÆ PRIMÆ Dilucidatio.

A. *Truncus Venæ Splenicæ.*

B. *Vas breve Venoſum, per ventriculum diſtributum.*

C. *Ramuſculi minutiſſimi, ab extremis mollioribus & ſuccoſis productionibus nonnihil privi.*

D. *Vena hæmorrhoidalis abſciſſa.*

E. E. *Venulæ per membranam Spleni adſitam & connatam diſſeminatæ, è Vena Splenica oriundæ.*

F. *Venula, ſeu Vas breve alterum, è Lienis intrinſeco emergens, ubi notandum; non rarò plura Vaſa brevia, Venoſa dicta, ſeſe videnda exhibere, quàm hîc exhibeantur.*

G. *Unum ex Vaſis Lymphaticis Venam Splenicam concomitans.*

FIGURÆ SECUNDÆ Explanatio.

A. *Truncus Arteriæ Splenicæ.*

B.B. *Rami abſciſſi.*

C. *Ramuſculi minutiſſimi ab extremo molliori & ſuccoſo nonnihil deorbati; ubi quoque notandum, ſicuti de ramuſculis Venæ Splenicæ innui, minutiſſimas productiones, quas hîc ſimplices exhibeo, compoſitas & meros eſſe faſciculos ceu penicillos.*

D. *Vas breve arterioſum per ventriculum diſſeminatum, circa cujus exortum notandum primò, quòd non rarò numerô binariô, trinariôve emergat: Secundò, variare illud ratione egreſſus ejus; ſæpe enim loco hîc notato erumpit; ſæpius quoque Arteria Splenica ab intrinſeco Lienis ramum unum aut plures emittit ad ſtomachi ſiniſtram partem, id quod in Vaſe brevi Venoſo Lit. F. Fig. I. expreſſi.*

E. *Rami arterioſi aliquot per Pancreas diſſeminati, qui longè plures ſunt, quam hîc repræſentavi.*

FIGURÆ TERTIÆ Expoſitio.

A. *Portio Lienis Vitulini, poſt faſciculorum ſupramemoratorum eductionem, ac demum inciſionem, oblata.*

B. *Fibræ tranſverſæ.*

C.C. *Fibrarum intercapedines, quæ cellulæ audiunt, & in Liene Humano in ſtatu naturali nequaquam inveniuntur.*

FIGURÆ QUARTÆ Dilucidatio.

A. *Ramulus Arteriæ Splenicæ.*

B. *Ramulus Venæ Splenicæ.*

C. *Faſciculi ceu penicilli, circa quos notandum; eos à ſe invicem eſſe deductos, ut diſtinctius ſeſe videndos exhiberent: in ſtatu autem naturali ſibi invicem impoſiti ſunt.*